

З-під даху впала призма крижана

Микола Руденко

З-під даху впала призма крижана —
І серце стрепенулося недремне.
Чому — не знаю, та несла вона
В собі для мене радість нетюремну.

Я, мов дитина, підійняв її,
Приклав до ока — і нараз побачив
Дніпро й далекі лугові краї,
Де я над озером косу мантачив.

Збагнув, що призма мандри дозволя
Не тільки в просторі, але й у часі,—
І вже дитинства крем'яна земля
Мені гостинці посилає ласі.

Усе те вмерло, де я зараз був —
Паркан і зони дворовище голе.
Немов я справді бачення здобув
Через неznане досі біополе.

Мені вже ясно, що кінець зимі.
Бо хтось небесний каже в біополі,
Що можна бути вільним у тюрмі
І в'язнем залишатися на волі.